

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 407/2010-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. októbra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti R., s. r. o., R., zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. L. J., s. r. o., R., konajúcou prostredníctvom konateľa a advokáta JUDr. L. J., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 13 Cob 118/2008 zo 4. júna 2009, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti R., s. r. o., o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. októbra 2010 faxom doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti R., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), doplnená predložením originálu 8. októbra 2010, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“)

a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 13 Cob 118/2008 zo 4. júna 2009 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“).

Zo sťažnosti a z priloženej dokumentácie vyplýva, že právny predchodca sťažovateľky sa žalobou z 22. februára 2007 domáhal, aby žalovaný bol súdom zviazaný zaplatiť mu sumu 11 729 881,20 Sk s príslušenstvom. Okresný súd Liptovský Mikuláš rozsudkom sp. zn. 9 Cb 32/2007 z 19. novembra 2007 zamietol žalobu v celom rozsahu a právneho predchodcu sťažovateľky zaviazal nahradiť žalovanému trovy konania. Právny predchodca sťažovateľky podal proti rozsudku súdu prvého stupňa odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 13 Cob 118/2008 zo 4. júna 2009 tak, že napadnutý rozsudok prvostupňového súdu v merite veci potvrdil a vo výroku o trovách konania zmenil tak, že žalovanému náhradu trov prvostupňového konania nepriznal.

Keďže sťažovateľka nebola spokojná s výsledkom súdneho konania, podala Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) podnet na podanie mimoriadneho dovolania, ktorý z jej poverenia vybavila Krajská prokuratúra v Nitre prípisom č. k. Kc 147/10-11 zo 4. augusta 2010 tak, že ho odložila. Vyslovenia porušenia svojich označených práv generálnou prokuratúrou sa sťažovateľka v petite sťažnosti nedomáha.

Sťažovateľka s poukazom na uvedené navrhuje, aby ústavný súd o jej sťažnosti takto rozhodol:

„1. Základné právo R., s. r. o..., zapísaná v obchodnom registri vedenom Okresným súdom..., na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj jej právo na spravodlivý proces podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Rozsudkom Krajského súdu Žilina sp. zn. 13 Cob 118/2008-229 zo dňa 4. 6. 2009, porušené bolo.

2. Zrušuje sa Rozsudok Krajského súdu Žilina sp. zn. 13 Cob 118/2008-229 zo dňa 4. 6. 2009, a vec sa vracia Krajského súdu Žilina, aby v nej znovu konal a rozhodol.

3. Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov konania vo výške 303,31,- Eur, ktoré je Krajský súd Žilina povinný vyplatiť do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu na účet právneho zástupcu sťažovateľa.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Sťažovateľka sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojich označených práv napadnutým rozsudkom krajského súdu.

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná

a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

Ústavný súd z príloh pripojených k sťažnosti zistil, že napadnutý rozsudok krajského súdu nadobudol právoplatnosť 23. októbra 2009. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka počíta začiatok plynutia lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde od 9. augusta 2010, keď jej bol doručený prípis generálnej prokuratúry, ktorým bol odložený jej podnet na podanie mimoriadneho dovolania.

Ústavný súd poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru, súčasťou ktorej je aj právny názor, že podnet na podanie mimoriadneho dovolania generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky [(ďalej len „generálny prokurátor“); § 243e až § 243j Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“)] nemožno z hľadiska čl. 127 ods. 1 ústavy považovať za účinný a dostupný právny prostriedok nápravy, ktorý je predpokladom (podmienkou) podania sťažnosti ústavnému súdu podľa tohto článku ústavy, a preto na jeho podanie z hľadiska plynutia uvedenej lehoty na podanie sťažnosti ústavnému súdu nemožno prihliadať (m. m. I. ÚS 49/02, I. ÚS 134/03, IV. ÚS 200/0, IV. ÚS 282/2010).

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu mimoriadne opravné prostriedky, ktoré navrhovateľ (sťažovateľ) nemôže uplatniť osobne, nemožno považovať za účinné právne prostriedky nápravy, ktoré sú mu priamo dostupné. Ustanovenie § 243e ods. 1 OSP totiž neukladá povinnosť (nevzniká právny nárok) vyhovieť každému podnetu. Je na voľnej úvahe generálneho prokurátora rozhodnúť, či podá, alebo nepodá mimoriadne dovolanie (táto voľná úvaha je vylúčená iba v prípade, ak zistí, že zákonné podmienky na podanie mimoriadneho dovolania sú splnené). Oprávnenie na podanie mimoriadneho dovolania

nemá charakter práva, ktorému je poskytovaná ústavnoprávna ochrana (napr. II. ÚS 42/01, I. ÚS 67/02, III. ÚS 11/04).

Takýto podnet nie je teda iným právnym prostriedkom, ktorý je sťažovateľ v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde povinný vyčerpať na ochranu svojich základných práv alebo slobôd ešte pred podaním sťažnosti ústavnému súdu, a preto nemá na plynutie lehoty uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde žiadny vplyv. Plynutie uvedenej lehoty nie je totiž závislé na snahe sťažovateľa využiť mimoriadne opravné prostriedky, ale na naplnení skutočností uvedených v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde (I. ÚS 209/03, I. ÚS 233/03).

Na základe uvedeného ústavný súd vychádzajúc zo skutočnosti, že sťažovateľka doručila sťažnosť ústavnému súdu 7. októbra 2010 a napadnutý rozsudok krajského súdu nadobudol právoplatnosť už 23. októbra 2009, konštatoval, že sťažnosť bola podaná zjavne po uplynutí lehoty uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, a preto ju pri predbežnom prerokovaní odmietol ako oneskorene podanú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo už bez právneho významu vyzývať sťažovateľku na predloženie kvalifikovaného splnomocnenia [s uvedením, že sa udeľuje na zastupovanie pred ústavným súdom (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde), pozn.]), keďže k sťažnosti pripojené splnomocnenie nezodpovedá kritériám ustanoveným zákonom o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. októbra 2010